

машъ отъ него и постоянно го подозирашъ, че той не можелъ да си изплати дълга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? — Обичашъ онова, което си вложилъ въ него, искашъ да си го вземешъ и следъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петъ пари не давамъ. Въ първо време, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Като си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петъ пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Преди 2,000 години хората сж били такива и сега сж такива. Всичко това ние вършимъ всѣки день и не се сраимъ отъ себе си. Ний сме станали толкова дебелооки че не ни е срамъ. Следъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба дума, после казваме: ама че я казахъ! Хубава излѣзе! И сега, религиознитѣ хора, като отворятъ нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прелистватъ и казватъ: тѣй е казалъ Христосъ, тѣй е казалъ апостолъ Павелъ, тѣй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбрали? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Щомъ е така, защо ще убѣждаваме единъ човѣкъ да вѣрва въ Бога? Нѣкой казва, че трѣбва да имаме вѣра. Бихъ ви запиталъ: въ какво трѣбва да имате вѣра? Понеже вѣрата е единъ законъ на ума, каз-